

Forsøg, som indenfor Landets Grænser er gjorte for at undersøge Muligheden for at fremskaffe fosforsyreholdige Stoffer, er ikke helt haabløse, selv om det selvfølgelig kun vil være ringere Kvantiteter, der her kan tænkes fremskaffede. Vedrørende Kalitilførselen er der ikke mig andet bekendt, end at de Ønsker, der er fremsatte om Kalimængden, ganske vist ikke kan opfyldes, men det var sikkert ogsaa uhyre omfangsrige Ønsker, og nogen Kendsgerning, der skulde tyde paa Kaliens Udeblivelse, foreligger aldeles ikke for mig.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Salpeter kan jeg ikke anerkende Rigtigheden af, at der kun er ringe Haab om at faa noget. Jeg tør intet som helst udtale om Muligheden, men det ærede Medlem har intet Holdepunkt for at udtale, at der kun er ringe Haab om nogen Salpetertilførsel her til Landet. Hvorvidt en saadan Tilførsel kan finde Sted, vil bl. a. bero paa, om vi er i Stand til at give Modydelser herfor af Betydning for det Land, som kan tilvejeskaffe det; og Ønsket om at tilvejebringe Salpeter ved Statsforanstaltning lader sig vanskeligt forlige med Ønsket om at hindre, at Staten allerede nu faar det ved Ligningen fastsatte Korn paa sine Hænder. Det ærede Medlem skildrede ogsaa Tilstanden nu med i alt Fald maadeholdne Ord; omsat i Tal synes det ærede Medlems Udtalelser mig at være noget ringere end de Tal, som Statistisk Departement efter sine Beretninger om Tilstanden Uge for Uge giver.

Overfor det ærede Medlems Fremstilling vil det maaske falde rimeligt, at jeg oplæser et Brev fra en enkelt Del af Landet, et Sted i Jylland — et Brev, som jeg just i Gaar har modtaget. Det lyder saaledes: „Hold fast ved Principperne i Kornordningen, og sæt de mange Klagere under skærpet Kontrol. Jeg har i de allersidste Dage, dels privat og dels som Dommer i Konkurrencer mellem hele Markbrug, gennemrejst hele den østlige Del af XX Amt, og jeg kan forsikre Dem om, at der i Øjeblikket staar en mægtig Høst, der langt overgaar de allerdistigste Forhaabninger, for vor Egn Vedkommende er Høsten mere end det dobbelte af i Fjor“. Overfor det ærede Medlems Udtalelser om Tilstanden i Landet i al Almindelighed synes det mig rigtigt at tilføje denne enkelte lysere Detail, der selvfølgelig kommer fra et Sted, hvor Billedet ser særlig lyst ud, idet jeg paa ingen Maade vil benægte, at der er Steder, hvor Bille-

det ser ud saaledes, som det ærede Medlem skildrede det.

Indenfor det staaende Landbrugsudvalg, der er Indenrigsministeriets Raadgiver i disse Spørgsmaal, er der fra nogle Medlemmers Side rejst en Diskussion om det af det ærede Medlem fremførte Forhold, og Udvalget har som Følge deraf anmodet Ministeriet om at erholde Oplysning dels om Resultatet af den nu afsluttede Kornligning og dels om Resultatet af den nu afsluttede Revision af Jordværdiansættelserne, idet man i den Henseende ganske særlig maa anmode om at modtage en Fortegnelse over de af Revisionskommissionen i Henhold til Kornloven af 20. Marts dette Aar § 2 foretagne Forhøjelser og Nedsættelser af Jordværdiansættelserne i Skyldkredse. Anmodning til Revisionskommissionen om at opfylde det af Landbrugsudvalget den 11. Juli fremsatte Ønske er selvfølgelig straks afgaaet. Det ærede Medlem vil heraf se, at i det staaende Landbrugsudvalg drøftes det rejste Spørgsmaal. Jeg for mit Vedkommende kan derfor ikke besvare den Forespørgsel, der er rettet til mig, paa anden Maade, end at der ikke for mig foreligger nogen Kendsgerning, som begrunder for mig at tage Initiativet i den angivne Retning.

Jørgen Jensen: Den ærede Ordfører for Forespørgerne (Sporon-Fiedler) indflettede i sin Forespørgsel en Bebrejdelse mod Venstre, fordi det ikke havde støttet det konservative Folkeparti i dets Bestræbelser for at faa Ligningen nedsat. Dette foranlediger mig til at gøre et Par Bemærkninger og bringe Venstres Stilling i Erindring, hvorved jeg ganske vist bliver nødsaget til at returnere Bebrejdelsen til det ærede Medlem og hans Parti. Venstres Bestræbelser gik ud paa, at Ligningen skulde nedsættes til det, vi ansaa for paa-krævet og forsvarligt. Vi har hele Tiden ment, at det vilde gaa lettere, naar man holdt sig til et rimeligt Kvantum, altsaa til det, der var forsvarligt og tilstrækkeligt; derved vilde et langt større Antal Landbrugere blive leveringsdygtige og de ikke leveringsdygtige vilde blive Undtagelsen. Nu er Forholdet et andet eller har i alt Fald været det; om Høstudsigternes Forbedring fuldkomment skulde have forandret det, tvivler jeg noget om. Efter mit Skøn er Forholdet nu dette, at det, vi har tænkt skulde være Undtagelsen, er blevet Regelen, nemlig at Landbrugere ikke kan opfylde Leveringspligten. Det er en stor Ulempe